

શ્રી
વરદાયની રસિક ગાયન સંગ્રહ.

રચી પ્રસિદ્ધ કરનાર.
સાંકળેશ્વર હરિશંકર દવે.

મુઠ રૂપાલ

આવૃત્તિ ૨ છ

૨૦૦૦

અમદાવાદ
એંગ્લો વર્નાક્યુલર પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમાં

સંવત ૧૯૬૩

સને ૧૯૦૭

કિંમત એક આનેક

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કોપીરાયિટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૮૩૩

વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ વરદાયાની સ્મિત ગાથન

અં. ગા. ૬

વિષયક ૫૨૪:૪૬૭

શ્રી

વરદાયની રસિક ગાયન સંગ્રહ.

રચી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

સાંકળેશ્વર હરિશંકર દવે.

મુગ્ધ રૂપાલ.

આવૃત્તિ ૨ ૭

પ્રત ૨૦૦૦

અમદાવાદ

એન્ડ્રો વર્નાક્યુલર પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમાં

સંવત ૧૯૬૩

સને ૧૯૦૬

કિંમત એક આના,

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કોપીરાઈટ-સંગ્રહ

પ૨૫:૪૪૭ ૧૮૩૩

પ્રસ્તાવના.

જો કે આવા ટુંક ગ્રંથને માટે પ્રસ્તાવનાની જરૂર નથી, તે પણ પુસ્તકમાં દેવી મહાત્મના સંક્ષિપ્ત વૃત્તાંતનો જે કંઈ ભાગ આપનામાં આવ્યો છે, તેનું જુજ વર્ણન આ સ્થળે કરવા ધારણું. માતાનું અમલ વરદાયની નામ ઉપરથી હાલ લોકોમાં તેનું વરદક્ષણી (રડેચી) વગેરે નામ પ્રચલિત છે. અને છ સ પૂર્વે પાંડવોના સૈકામાં પ્રકટ કરેલ પંચખલીને હાલ પછી કહે છે. માજની મૂર્તિ ધાતુની છે અને તે આવડાના ઘરમાં રહે છે; તે આવડો સિદ્ધરાજના સૈકાથી વંશ પરંપરાનો સેવક ગણાય છે. દેવીનું સ્થાન (રૂપાલ) ગામથી દક્ષિણ બજુએ આશરે અરધોક માઈલ દુર છે. માતાનો મહોત્સવ (મેળો) આશો શુદ્ધી ૯ ને દિવસે નવરાત્રી પુરી થએ બસાય છે. નવરાત્ર વધતું કે ઘટતું હોય તોપણ નવરાત્રી ગણીનેજ ભરાય છે. આ વખતે ઘણા દૂર દેશેના યાત્રાળુએ ભેગા થાય છે. અને તેમના તંદુરી પછી ઉપર માનતાઓનું ધી લગમગ પાંચસોમણ ચઢે છે. રૂપાલ ગામમાં બે હજાર ઘરની વસ્તી છે તેમાં શબ્દકારનો ભાગ વિશેષ છે.

આ વખતે મહારા મનને અતિશય આનંદ એ થાય છે કે આ મહારો બાળ પ્રયાગ કે જે નિદાન મહારા દક્ષિણ મર્ગના દેવી ભક્ત મિત્રોએ ગુણાવગુણનો વિચાર નહિ કરતાં એકાએક પ્રથમાવૃત્તિનાં તંમમ પુસ્તકો ખાસ મનોરંજક માની ખેચી લઈ આજે મને તેની ખીજ અવૃત્તિ દહાવવાની ફરજ પાડી છે.

હવે આ ચરિત્રના પ્રમુખના જન્મદાતા તે મહાસ ખાસ એક

સ્નેહી મેં જોતલયાસણા ધનામદારના કાર્યભારી મુરખી શ્રી ત્રિકમ-
લાલભાઈ સાહેબ હોવાથી એઓશ્રીની આગેવાની પ્રોત્સાહન તેમજ
સ્નેહયુક્ત મમત્વથી આકર્ષાઈ તેમના પવિત્ર નામની નોંધ લેવાની
આથે મદારા સદ્ગુણી બધું જૈરીશંકર જ્યેષ્ઠનામ જૈતમી તેમજ પરમ
સ્નેહી ભાઈ પ્રદહાદજી વૈજનાથજી દવેની આ કાર્યમાં થએલી સહાય
માટે ઉપકાર માનુષ્યું.

પણ આ પૂર્વના ઉપકારકોનાં નામ સ્મરણ કરતાં જેમની મહા
દેવી પ્રત્યે ખરી ભક્તિ, અને મારા પ્રત્યે હિમરાતાં પ્રેમથી મદદ છે
અને આ આવૃત્તિ બહાર આપવામાં જેમનો પરમ આશ્રય છે એવા
મારા શેઠ સાહેબ શ્રીમાન ઠા. પુરુષોત્તમદાસ રણુછોડદાસનો ઉપકાર
માનવો પરમ ધણ છે, તેઓ શ્રી મારા નિરંતરના શુભેચ્છક હોઈ
આવા કાર્યમાં પણ સહાય કરી છે, જેનો બહોળો આપવાને હું કોઈ
રીતે શક્તિમાન નથી. જેથી જાહેરમાં ઉપકાર માનવારૂપ આટલી
પુષ્પાંજળી તેમની સેવામાં અર્પણ કરી કૃતકૃત્ય થાઉં છું.

લીઃ કર્તા.

વરદાયની રસિકગાયન સંગ્રહ.

અંબે જનની તું કૃપા કરી, અંબે જનની તું કૃપા કરી;
 શંકરી જનની તું કૃપા કરી; અંબે૦
 પાહીમાં ચૂળ પીડ વાસીની. શંકરી૦
 હરિ હરદિ સુર ધ્યાતિ સકલ મુની;
 સેવીત શીવનંદન હરિ. જનની૦ અંબે.

માજી કાંતિ દેખી તારી, બલીહારી;
 પ્રેમે પુજન કરે બારી બલીહારી
 પંચામૃત ને જલધાર, ચંદન અક્ષત અપાર;
 કંઠમાં પુષ્પના હાર, કરી ધુપ દીપ તૈયાર;
 કરે સદા સેવા તારી. બલીહારી.

છે. સચરાચર પ્રતિપાળ, મેં બર્યા પાપ બંડાર;
 હું બન્યો છેક લાચાર, તે ક્ષમા કરે આવાર.
 માણ દયા દિલ ધારી. બલીહારી
 મા પ્રાણ તણાં આધાર, કર કુમતિનો સંહાર;
 મને દુઃખમાંથી ઉગાર, માણ દિતારો બવપાર.
 હું સરણ આવ્યો તારી. બલીહારી

શાર્દૂલ ચિકીડિત.

આલાશુ સમાન કાન્તિ ધરતી, સ્મિતાનના દેવી જે;
 વીણા હસ્ત ધરી મધુર સ્વરથી, ગાયે સુ સંગિન જે.
 માલા સ્ફટિક શંખ ચક્ર સહિતા, હંસાધી વાહિની જે;
 કેવી તે વરદાયની સદય થૈ, સંકેષ્ટને કાપજે.

જય જય જય આઘ જ્ઞાણિ સરવે સેવક તારા જાણી,
 કર સાજી તું જગત જનુની, પુરો આશ અંખે આ મનનો; જય૦
 નવરાત્રિના નૌતમ દન, હરખે નરનારીનાં મન;
 માણ દુષ્ટને કરજો પતન; જય૦
 તારે પારે યાત્રાળુ આવે, જય અંખે અંખે બોલવે;
 પક્ષી ઉપર ધૂત ચઢાવે. જય૦
 તારા નામનો જપ જે જપતા, તે તો લક્ષ્મીપતિ થઈ ફરત;
 અંતે વૈકુંઠ ધામ વિચરતા. જય૦

ગજલ.

શોભા સદા દેખા કરું, અંખે તુમ્હારે હાર; ૨૬.
 તુમ બ્રહ્મરૂપ સનાતની હો, સત્યકો અવતાર. શોભા૦
 રવિવાર સાયંકાળ રહે, કૈલાસકી બહાર;
 કોઈ હુપ દે પુજે તુમ્હે, કોઈ ચઢાવે હાર. શોભા૦
 તુમ આચ શક્તિ સ્વરૂપ હો, પાવન કરીઓ સંસાર;
 પાપી ચક્ષે સુર લોકકો, કિયે નર્કસે નિવાર. શોભા૦
 અધ ઓધમે લીપટે હુરે, દિન દોષમે બધ છાર;
 તુમ દાસમે દર્શન મીમે, બર દેહુ માત મિમર. શોભા૦

લાવણી.

વરદાયની માતા સુણો વિનતિ મારી,
 હું અરજ ગુજાર્યા કર સ્તુતિ તમારી;
 હું પ્રેમ ધરીને આજ આગ્યો છું પારે,
 વરદાયની માતા, ચડોને મારી વારે.
 તમે મોટાં છો મંમાય દીન દયાળી,
 તારી નૌતમ શોભા નજરે મેં નીહાળી;
 તારું મુખ શન્દ પુનમ ચંદ્રતા જેવું,
 સદા ગે.ખતી મધ્યે ઓપે છે મા એવું.
 આ સેવક તારા શરણે આગ્યા આજે,
 માજી મ્હેર કરીને સહાયકથા સૌ કાજે;
 કરજોડી દિન થમ દાસ અમે ગુણ મધ્યે,
 રાખો રહેમ નજર અમ ઉપર સદા સુખ લખ્યે.

પ્રભાતિયું.

ધ્યાન ધર ધ્યાન ધર, વરદાઈ માતનું;

જેને સુરવર મુનિ, શિશ નામે.

૩૬:

ધ્યાન શિવજી ધરે, વિશ્નુ શેવા કરે;

માતનો પાર બ્રહ્મા ન પામે.

ધ્યાન૦

આઘ બ્રહ્મણી, રુદ્રાણી મહામહિમ;

વેદ વિખ્યાત, નવખંડ જાણી;

રિક્ક સિદ્ધ દાયની, કાપે પાતક કણી;

માત ત્રિભુવન ધણી, અખે રાણી.

ધ્યાન૦

આઘ જ્ઞેગેશ્વરી, માત ત્રિપુરેશ્વરી;

આઘ માહેશ્વરી, સુખદાઈ;

દાતા છે શક્તિ મા, ભક્તિને મુક્તિની;

જાણી પોતા તણો, લે નિભાવી.

ધ્યાન૦

દુષ્ટ સંહારણી, દૈત્ય દગ મારણી;

ભક્ત જન તારણી, વરદા મતા,

દાસ આ બાળની, રાખ્ય સાચત ધણી;

સાંકળેશ્વર તણ્યાં, સુખ શાતા.

ધ્યાન૦

(રાગ કૌતૂહલ કલંક.)

મયાં હંસ હપર અસવાર, આયુક્ષો સર્વે સજ્જ કર્યારે;

કરવા દુર્મદનો સંહાર,

”

પ્રગટયો વિશ્નુના કક્ષથી અસુર,

પોતે પડછા રૂપ હતાં તે, સ્થાપ્યાં તહી નિરધાર. પ્રિય૦
 પાંચે મળી પંચબક્ષી બનાવી, સુવર્ણની તે વાર;
 મણિમય પ્રતિમા ત્યાં પધરાવી, હર્ષ વધ્યો અપાર. પ્રિય૦
 દેવિ સ્થાપના પક્ષી ત્યારથી, પ્રકટાણી સાક્ષાત;
 મહિમા આપનો વધ્યો અતિશય, કલિયુગમાં વિખ્યાત. પ્રિય૦

(રાગ બનઝરો)

મુને રજ દિયો માતુ મારી, કરું સંગ્રામની તૈયારી. ટેક.
 માજી આવ્યો શરણે તમારે. ઝટ ચડોને મારી વારેરે;
 લેશો અરજી ઉર સિવધારી. કરું સંગ્રામ.
 મારે થયા છે બે ઉપવાસ, સર્વે સેનાને પડીયો ત્રાસરે;
 તમ પારે બેઠો ટેક ધારી. કરું સંગ્રામ.
 મારું ધારાનગર રાજન, ત્યારે જમવું મારે અન્નરે;
 એવું પણ લીધું છે ભારી. કરું સંગ્રામ.
 પાટણ પતિ હું સિદ્ધરાજ યશોવર્માનું લેવું રાજરે;
 સહાય થાજો દીન દયાળી. કરું સંગ્રામ.

જગત અંબે માય ભવાની, ધાવ અંબે ઝટ કરી. ટેક.
 જગત જતુની બગુની તૈસે, ઇષ્ટ મીત્ર સોયરી; જગત.
 અધમ પાતકી છગીત સેહા, ધાવ અંબે ઝટ કરી. જગત.

થઈ નિર્દય શું તું દયાળી, હમાર દયા દિવ ધારી. ટેક.

જશે લાજ અહીં જો મારો, અપકીરતી ગણાશે તારો;

મુક્ત કર અંજો મુને, સુણી દઃસની દાદ;

નથી અહાં કોઈ માહરં, જઈ કોને કર ફરીમાદ.

આકાશવાણી—માટીનો કાટ રજનન, કરીને કર પતનન;

સુખેથી કર ભોજનન, યુદ્ધમાં કરં જતનન;

સિદ્ધ—આમાર કીધો તેં માધ, તે નહી વીસરાયે ક્યાંહી. અહં.

(રાગ રામઝી.)

સહાય થજો માતૃ માહરી, જનું યુદ્ધને કાજ. ટેક.

ધારાનગર મારે જીતવું, લેઈ લેવું છે રાજ; સહાય.

યશોવર્મા બળવાન છે હું છું નાનેરો બાળ,

પણ આંસા એક તાજરી, તમે લેજો સંભાળ. સહાય.

રજા લેઈ રાય પરવયો, લેના શત્રુની લાજ;

જીતિને રણભૂમીમાં, લીધુ રાજનું તાજ. સહાય.

યશ લેઈ વીર આવીઓ, માતૃ નમનને કાજ;

તુજ પ્રતાપે રણમાં જઈ, પામ્યો સુખનું સાજ. સહાય.

દેવિ દેવળ જીયું દેખીને, નવું કરીશું તે વાર,

માતૃ પ્રતિમા લાવીને, પધરાવી તે ઠાર. સહાય.

આવડો રક્ષક મુકીને, સીંચાવ્યા નિજ શહેર;

માજી સેવક છું તાહરો, કરજો અમપર મહેર. સહાય.

(રાગ માહ.)

વરદામની માતા છે સાક્ષાતા, વરદાન દાતા વંદીએ વારંવાર;

વંદીએ વારંવારે.

વરદામની

ગ મથી દક્ષિણ દેવળ કરીયું, વરખડીયાં મોઝાર;	
ડાબે દરવાજે સન્મુખ બારી, પીતળનાં છે દ્વારે.	વરદાયની.
નાના મોટી બે ધુમટ છે ને, ઉગમણાં છે દ્વાર;	
બે બાણુ બે આંજી શામે, મંજી ગોખમાં સારે.	વરદાયની.
ત્રણે બાણુએ ધર્મશાળા છે, બાગ રૂડો સન્મુખ;	
જમણે શંકર સિદ્ધેશ્વરતે, દુઃખીનું કાપતા દુઃખરે.	વરદાયની.
સરસ સરોવર જમણી બાણુ, નિર્મળ વારિ જણાય;	
તરત પારખું ત્યાં માણુનું, ચોપડ વચ્ચનું જાયરે.	વરદાયની.
ભાવ બક્તિથી જે ગુણ ગાશે, માજી કરશે મહેર;	
સાંકળેશ્વર છે સેવક તારો, કરજે લીલા લકેર.	વરદાયની.

જુઓ જુઓ શોભા મંડળીની બની;	ટેક
સેવકો આબ્યા બનીને ઠણી.	જુઓ.
ત્રણે મંડળીઓ બેગી થઇ છે;	
હાંધ વાધે એક ખીજ તણી.	જુઓ.
યુવાન સરવે ઝાંઝર ઝાલે;	
ગર્જના રામ ઢોત્રની ઘણી.	જુઓ.
નિશાન સરવે ફરકા ખામ છે;	
પદધમ ને બિગલ મનહરણી.	જુઓ.
ખાનગી સિપાઇ હયાઆર બંધ છે;	
સાંકારી પેલીસ બંદુક ભરી.	જુઓ.
વધો વગાડતા, ને આનંદ કરતા;	
માત્ર મંદિર જાય વધામણી	જુઓ.

વરખડીયામાં માણતું ધામ છે;

સિંહાસન બિરાજ્યાં શીરમણી.

જુઓ.

સેવક સરવે હમા છે શુરવીર,

વિજય પતાકા ફરકે ધણી.

જુઓ.

અંબાના સ્થાનકે હવન થાય છે,

દર્શન કરી જાય ધર ભણી.

જુઓ.

(પુનમ ચાંદની ખોલી પુરી અહીંરે.) એ રાગ.

મહાશુભ સુંદર શ્રીમતિ રૂપવતિ નગરીને વિષેરે;

રૂડું વરખડીઓમાં વરઘાયનીતું ધામ હોતે આસે.ને દર્શને જધએ
આપણુરે ટેક.

રૂડો દિવસ રવિવારનો, દર્શન જાય નરનાર;

ગોખ મધ્યે બિરાજતાં, તેજ તણા નહિ પાર;

કરે કંઠણુ ચુડી અતિ શોભિતિરે;

પથે સાંકળાં ઝાંઝરનો ઝમકાર.

હોતે.

નાકે નયની વાળી છે, ગોમા તેની અપાર;

કાને અકાટી ઢળકતી, ટીલડી છે ભભકાર.

હાથે બેરખી બજુબંધ, શોભિતારે;

દામણી એ છે હીરાનો જડાવ

હોતે.

શંખ અક કમણુ ચોંધી છે જપમાળ.

આયુધ હસ્ત ગૃહી થયાં, હંસ ઉપર અસ્વાર;

માથે સોનાતું છત્ર શોભી રહ્યુંરે;

હીસે મુકુટ કંઠમાં મુકતા હાર.

હોતે.

હાંડી ઝુમ્મર સટકતા, ગદાસ ગોળા સાર;

ધારે તેરણુ શોભિતું, તખ્તના હાથોહાર.

માથે જરીયન ચંદની ઝુલતીરે,

ઝુપ્પ શરદ પુનમના ચંદ્ર સમાન.

હેતે૦

આવે દિવસ નવરાત્રિના, ઓઝાવ રૂડો થાય;

નર નારિ સૌ ભાવથી, માણના ગુણ ગાય.

હરવા ફરવા રમવા જમવા જમણે મંદીરે;

દર્શન કરવાથી પાપ નિવારણ થાય.

હેતે૦

ગરબો.

ચાલો ચાલોને સૈયર સાથ, દરશન કરવાને;

લીઓ લીઓ ગુલામના હાર, પ્રિતે ધરવાને.

ટેક૦

સરખી સૌ સાહેલીઓ, સજી સેળ શણગાર;

પુષ્પ શ્રીફળ કરમાં ધરી, જમણે માણ હાર.

રૂડું ધરીએ અંબાનું ધ્યાન, ગરબે ગાધરે;

જોષ તાળી અને વળી તાન, હરબે અધરે;

ચાલો.

નવરાત્રિના દીનમાં, નૌતમ શોભા થાય;

દેવીના દરબારમાં, જય જય જય ઉચરાય.

અંબે પુજન કરી માગીએ, વર આપોરે;

પતિ આયુ વધારી માત, દુઃખડાં કાપોરે.

ચાલો.

(યથા છારે પતિ તેજ પ્યરી તનના) એ રાગ.

માતુ મારી વરદાયની માણ, વંદન કરીએ આજ;

વંદન કરીએ આજ, માણ વંદન કરીએ આજ.

માતુ૦

સિંહાસને આપ બિરાજી, સૈની કરતાં સહાય;
 મુજ માતા, સુખસાતા, છો દાતા, ગુણુ ગાતા.
 વરદાયની માતુ રહેમ નજરથી, સૈની રાખો લાજ. માતુ.
 પરનગરથી સૌ નરનારી, યાત્રા કરવા કાજ;
 માજી તારે, પારે અવે, કષ્ટ જાવે, સુખ પાવે;
 છો જગત જનેતા માજી વરદા, બકતોનાં શીરતાજ. માતુ.
 દિનદયાળી માતુ તમે છો, નજર કરો આવાર;
 માતુ મારી, શોભા તારી, અતિ ભારી, છે ખ્યારી;
 દેવી પાપ નિવારણુ કરીને, કરજો રૂડાં કાજ.

આમે મંદિરીએ હમ તોરી, ગાવત નચત જપ જપત હે;
 દિલ મોરી તુમસે લાગી, દેખો દયાળી, મંદીરી. આમે.
 સુરનર સુતીવર ગાન કરતહે, વેદે વીગચી ધ્યાન ધરત હે;
 તુમ ભવપાર દિન દાસ કરોરી. મંદીરીએ. આમે.

વરદાઇ માત મોરીસે, પ્રીતી લગાયગે. ટેક.
 માત મોરી ભોળી, અસુર નાંખે ચોળી;
 સુરત મોરી મૈયાં કે, ચરણે લગાય કે. વર.
 ધ્યાન ધરત તેરા, સંદેષ હરો મેના;
 દુઃખરૂપ દરિયાસે, દીન કો બચાવ મે. વર.

મુંદર સામળીઆ નામ જપીશ નીત તારૂં) એ રાગ

વરદા વટેશ્વરી, ધ્યાન ધરીશ નિત્ય તારૂં;

દૂર્મદ વિદારણી, ચરણ કમલ ચિત્ત ધારૂં. વરદા૦

નિરખી નિર્મળ કાન્તિ તમારી, કોટી રવિ સમ પ્રકાશ ભારી;

સુર મંડળમાં કિરતિ રસાળી, અહા ! હૃદયને આનંદકારી.

શું વરણુન કર તારૂં, વરદા૦

સાંભળી મમ માત દયાળુ, માત માતને માત હું બાળુ.

તુજ ત્રિણુ અન્ય ચરણ નહિ સારૂં, જપ તપને ગુણગાન તમારૂં.

તું રક્ષણુ કર મારૂં; વરદા૦

(દિલ મારૂં માને નહિ મનકું ઠરે નહિ.) એ રાગ

મમ માતુ વરદાયની, છો સુખ દાયની, કૃપા કરો અમ ઉપરે;

હું વંદુ નમી નમી પાયે તારે પડી (હેમ) દ્રષ્ટી કરો દીન ઉપરે

નેત્રે પ્રીતિ ઝળકી રહી, તુજ ચરણમાં જનની અરે;

ઉર્મી અંતર ઉછળી રહી, તુજ દર્શતાં તવ મંદીરે.

તુજદાસ પારે આવીને, કરે જયજય ઉચ્ચારરે;

અપરાધ બાળા ક્ષમા કરીને, વિનતિ ઉર ધારરે.

અરે હું આ ભવાન્ધિમાં કુળી ગયો છું, સેતુ

ઉગારી તારે આશરે. મમ માતુ૦

(દશરથ સુત રામચંદ્ર સુત પોકાર મેરી.) એ રાગ

જય જય જગદંબ અંબ, સુત પોકાર મેરી;
તેરે દાસ દરસ કાજ, સેવે સખ સુખ સાજ,
દીજે ખર ભેગી આપ, દરત અરજ તેરી. જય ૦

સુર નર મુનિ ધરત ધ્યાન, તેરે ગુન તેરે ગાન;
દિન પંધુ કાટ કંદુ, કલિમલ અથ મેરી. જય ૦

સિદ્ધરાજ તપ નિહાર, દિન્દો ખર લીન્દો તાર,
પલમે ગઢ ધાર ધસી, ભૂપ કિરત ફેરી; જય ૦

બિનતી હય દાસકી એ, રંકડુ કગાર લીયે.

ફુટ હનન સદ કરન, ફેક દરસ તોરી, જય ૦

(વાર બુએ છે વહાલી રસિકવર રાજ અમે તો લેઈશું)

સાહેલી—તૌતમ શોભા થઈ છે મેની, ચાલો જોવા જઈશું બ;

દિનમંડળ ન્યાં વેદ ભરો છે અપણુ ગરબે ગઈશું બ

કમળા—પારે હવન સાહેલડી થાય છે ?

હલિતા—હા, ધરત ધણું હોમાય છે

વિદ્યા—સ્વાહા સ્વાહાના સાદ માંહી વાધોના નાદ.

કમળા—(એમકે !)

લલિતા—ચાલ ચાલ જોને માજી. હુંતો થઇશ જોઇને રાજી;

વિદ્યા—જોતાં બૂલો ભાન છેક મુકે મુનિયર ટેક.

કમળા—આતો જઇશું બા ?

વિદ્યા—જેની તું ?

સવિતા—હા જઇએ બા

કમળા—અલીતું ?

લલિતા—હા આવજો બા કરી રમત ગમત; ખુશી થઇ શું બા. નૌં

વરદા માતું જોવો તેવો હું છું તારો; ૨૬

અંમે આપ દાસને પાર ઉતારો. વરદા માતું

કુડ કપટને અતિ લોભી, જગમાં છું ધુતારો;

પણ મારે એક આશરો તારો, કળ્પે તમે વિદારો. વરદા

મોહની જાગમાં લપટાઇ, અવળા ઉવમ કીધા;

મત્સરથી દુષ્ટ સંગ કરીને, અનેક અવગુણ લીધા. વરદા

દોષ હમારા દૂર કરીને, દયા દિલમાં ધારો;

અમો અગ્નિની બાળ તમારાં, ભવપ્રાગર ઉતારો. વરદા

સાત વાર.

સખી આદિતવારે આઘ બ્રહ્માણી મ તારે;
 છો કળીયુગમાં વિખ્યાત, સુખનાં દ તારે.
 સખી સોમે સુધને બુધ સૈને આપોરે;
 ટાટી જનમનાં પાપ દયા કરી કાપોરે.
 સખી મંગળ વારે, માત છે અક્ષબેલીરે;
 દંશન કરવા માટે હું થાઉં બેલીરે,
 સખી બુધે બહુ બળવંત માત સમરીએરે;
 હરનિશ દેવી ધ્યાન, રૂદેમાં ધરીયેરે.
 સખી ગુરુએ સરવે દેવ આવી નમતરે,
 ચોસડ યોગણી સંગ, વરદા રમતાં ;
 માતુ શુક્રવારે શાંત મનડાં કરજેરે,
 આ અબળાઓનાં દુઃખ, સરવે હરજેરે.
 સખી શનિશ્વરે સૌ સાથ, હમગે જમજેરે,
 નમી માતુને બહુ વાર, ફેરી ફરીએરે;
 ને સપ્તવારનો છંદ પ્રેમથી ગાશેરે,
 સાંજેશ્વર કહું સૌ દુઃખ તેનાં જાશેરે.

પંદર તિથીઓ.

(રઘુપતી રામ રૂદેમાં રહેજેરે) એ રાગ.

સખી પડવે તે પહેલો દનરે, રાખો વરદાયની હપર મનરે;

મારૂં તન મન તલસેજી તન, સખી મને દરશનગી હો લાગીરે. ૨૬

સખી બીજી બાળા કોડેરે, જમએ માજના વરથોડેરે;

ગરબો ગાવાની પડો હોડ. સખી મને૦

સખી ત્રીજી ત્રિભુવન માતરે, હંસવાહની જો સાક્ષાતરે;

લીધું ચક્ર તે જમણે હાથ. સખી મને૦

સખી ચોથે ચતુરા ચાલેરે, ગાય ગરબે ને તાજી આલેરે;

સોજે શણગાર સજીને મહાલે. સખી મને૦

સખી પાંચમે પ્રયાણ કરીએરે, દેવી ધ્યાન રહેમાં ધરીએરે;

સરવે શુભ નીતિ આચરીએ. સખી મને૦

સખી છઠે છખીલી નારરે, થાઓ સરવે સખી તૈયારરે;

લીઓ દીવા ને પુષ્પના હાર. સખી મને૦

સખી સાતમે સૌ જણ આવોરે, અંબા આગળ જઈ ગુણ ગ.વે.રે

ધણા ઉમંગથી લ્યો હાવો. સખી મને૦

સખી આઠમે આનંદ થાયરે, સગેવરમાં જઈ સૌ નહાયરે;

સરવે ચોપડ વસ્ત્રનું નય. સખી મને૦

સખી નોમે નૌતમ જોશેરે, કેટી જન્મનાં પાપજ ધોશેરે;

હાથ આવેત્રો અવસર ખેશે. સખી મને૦

સખી દશમે દશ અવતારરે, આવી નમન કરે વારંવારરે;

કર્યો દુર્મદનો સંહાર. સખી મને૦

સખી અગીયારજી એકાંતરે, પાંડવ જોઈને થયા શાંતરે;

માજી ભાગો મનની ભાંત. સખી મને૦

સખી બારશે બહુ દુઃખ કાપ્યુરે, પાંડવોને વરદાન આપ્યુરે;

ત્યારે વરદાનની નામ સ્થાપ્યું. સખી મને૦

સખી તેજશે તાલ મૃદંગરે, ઓચ્છવ થાય છે વિધવિધ રંગરે;
વારે ધાયાં સિદ્ધરાજની સંગ. સખી મને૦

સખી ચૈદશે ચતુરાષ્ટ્ર કીધીરે, શી ઢાળવાની રજ દીધીરે;
સેવકોને આપી રિદ્ધિ સિદ્ધિ. સખી મને૦

સખી પુનમે પરભવ પાપરે, સામું જોધને કરજો માફરે;
સાંકળેશ્વરનાં દુઃખ કાપ. સખી મને૦

તિથો ભાવથી જે કોષ ગાશેરે, માછ પ્રસન્ન તેને થાશેરે;
તેનાં દુઃખ દાગિદ્ર જશે. સખી મને૦

બારમહિના.

(અગન કેરી ગાડીરે આવી.) એ રાગ.

વરદાયની માતને વિનવું, ગણપતિને લાજ પાય,
સરસ્વતિ ખુદિ આપજો, જેથી ગુણ તમારા ગવાય;
વરદાયની દરશન આપો, દરશન લો મોરી માત. વરદા૦
દારતકે કરજા કરી, વશીયાં રૂપાલ ગામ;
ચાલો જઈએ મંદિરીએ, રૂ વરખડીઆંમાં છે ધામ. વરદા૦
માગશર મહિને મનમાં, મળવાની છે હામ;
કરજોડી કરે વિનતિ, મારાં પુરણ કરજો કામ. વરદા૦
પોષે પરદુઃખ કાપીને, સૌની કરજો રહાય,
અબજાને સુખ આપજો, સદા ગુણ તમારા ગાય. વરદા૦

મહા મહીને મનમાં ધણી ચિંતા અમને થાય;	
ધરમાં ધડી ગોઠે નહી, તમ દરશનમાં ચિત્ત જાય.	વરદા૦
ફાગણ મહીને ફુલીઓ, વસંત રૂડી પેર,	
સોજે શણગારો સજી, ગુણ ગાય છે વિષ વિષ પેર,	વરદા૦
ચૈત્રે અમ્મર દોળીએ, માણને દિન રત;	
ધણા દિવસના દુઃખની, આસો માંતુને કહેવા વાત.	વરદા૦
વૈશાખે વસમો થયો, શ્રીષ્ઠ રતુનો તાપ;	
અમળા જાતિ સુ કોમળી, કેમ સહન કરે પરિતાપ	વરદા૦
જેઠે જશ ગાવા તણે, સૌને ઉજળે પ્રેમ;	
મન વાંચિછત ફળ માગવા, સખી લાઇએ દરશનનું નેમ.	વરદા૦
અષાઢે અંખે આવજો, આશા પુરવા કાજ;	
ચિત્ત લાગ્યું તમ મન વિષે, માણ રાખજો સૌની લાજ.	વરદા૦
આવણ મહીને સજ થયાં, સેવકનાં દરવા કામ;	
માણ કરીએ વિનતિ, તમે દુષ્ટનો ફેડજો હામ.	વરદા૦
ભાદરવે ભય ભાગવા, અંજેનું ધરીએ ધ્યાન;	
દુરિજન હોય તે નિંદશે, દેવી ઉતારશે અભીમાન,	વરદા૦
આસો મહીને આવીઆ, નવરાત્રિના દન;	
શોભા નિત નવી નવી બને, મારું જોવાને ઇચ્છે મન.	વરદા૦
અધિક માણમાં અધિક છો, તમથી મોટું નહી કાય;	
માતને તાર તમે ભાણે, બીજું સગપણ મીઠ્યા હોય.	વરદા૦
સંવત જોગણ વઢાવનો, અધિક આવણ માસ;	
સાંકળેશ્વર ગુણ ગાય છે, તારા દાસ તણોજી દાસ.	વરદા૦

મનહર હંદ.

રૂડું છે રૂપાલ ગામ, વરદાયનીનુ ધામ;
 વરખડીયોમાં ઠામ, શોભા અતિ ભારી છે.
 સોમનાથ મહાદેવ, સિદ્ધનાથ તતખેવ;
 નિલકંઠ શિવ તણી, જુક્તિ બહુ સારી છે.
 ઠાકોરનાં ત્રિ મંદિર, શોભિત અતિ સુંદિર;
 રામજી ઉભા ગંભીર, સૌના હિતકારી છે.
 વહેરંદ ને ખોડીયાળ, ભેરીજ છે તતકાળ;
 અંબાજી લે છે સંભાળ, એવી દિન દયાળી છે.
 ભાગોળે છે બાળાપીર, ત્રણ છે તળાવ તીર;
 સાત કુવે જેચે નીર, જળ મીષ્ટકારી છે.
 આલ્મણુ વસે છે ઝઝા, લાડુ ખાઈ થયા તાજ,
 કોમળી ન રાખે મઝા, એવા ઉચકારી છે;
 ખીખ વસે પાટીદાર, વાણીયા છે ચહુકાર,
 કુલ ધર ખે હજાર, માતુ સહાયકારી છે.

ગરબો ૧ લો.

સાર સારું રૂપાલ ગ.મ, વડેચી અસખેલી;
 નવ ખંડમાં માતું નામ.
 માની શોભા શીરે વખાણું, મુખે કહી નવ બંધરે.

૨૬

વડેચી.

શેષ સનકાદિક પાર ન પ.મે, એવી અહાણીમાય વડેચી.
 સંવત ઓગણી એકત્રીસામાં, નવું દેવળ બંધાવ્યુરે;
 માતાજીની કૃપા વડેતો, સૈના દિવમાં ભાવ્યું વડેચી.
 આસેમાં નવરાત્રી આવે, નવી નવી શે.ભા બનાવેરે;
 ગાડી ઘે.ડા રથ લેખને, દરશન કરવા આવે. વડેચી.
 સત દિવસ વહી ગયા, આઠમની પહી થાય; ;
 ચોકારીમાં ફેરવી, બોરીજ માતાએ લેખ જાય. વડેચી
 આઠમનો દિન પુરો થયોને. નોમનો દિવસ આવેરે;
 મુખી હવાલદાર ચોરે આવી, ઢેડોને બોલાવે. વડેચી.
 ખીજડો વાઢી લાવી નાંખ્યો, મોટા માઢની માંહરે;
 સુતાર ખમે કોઢા લેખને, પહી ઘડવા જાય. વડેચી.
 પહી ઘડીને તૈયાર કરી, હજમ ચિંતા ધરાવેરે;
 સોટા વાઢી લાવી મુકેલા, લે લેખ બાંધવા આવે. વડેચી.
 કુંભાર કુંડાં છાંદી રહે, માળી તોરા માંડી લાવેરે;
 સૌને માથે કર એવો કે, વગર તેડાવ્યાં આવે. વડેચી.
 ખપોરે મંડળી ભેગી થઇને, લોક મજ્યું છે અપારરે;
 રામઢોલ, પડધમ, બિજોલ, ગાળે, ઝાંઝરનો ઝણુકાર. વડેચી.
 નાના પ્રકારનાં વાજ્ર વાગે, નિશાન ફરકા ખાવરે;
 મંડળી જ્યાં દરવાળે આવે, બીઠ બહુ ત્યાં થાય. વડેચી.
 માને પારે હવન થાય માંલ, ધૂત ધણું હોમાયરે;
 બ્રાહ્મણ સધળા વેદ બજેછે, માનુની મંગળ ગાય, વડેચી.
 રૂડું ગામ, રૂપાલ છે માંલ વસે ઉજળી વર્ણરે;
 માજના મુથુ ગાવા માટે, માંડવી નીકળે ત્રણ. વડેચી.

હાંડી ગોળા ગલાસે ઝુમ્મર, તખ્તાં ચાંદની માળીરે;
 નરનારી સૌ અરખો ગાયને, વાગે છે ત્યાં તાળી. વડેચી.
 હરતાં ફરતાં જોવા જતાં, વિતિ ગદ્ય મધરાતરે,
 ખીચડો ચઢા તૈયાર થયો, ત્યારે પ્રગટ્યાં પદ્મી માત વડેચી.

મોટા માઠમાં પદ્મી આવે, ધૂત ધણું ઢોળાયરે;
 વચ્ચે છ મુકામ કરી, તરવાડીયાંને માઢે જાય. વડેચી.

ધીની ધડીએ મોટી ભરેલી, કુદ્યાં છે તૈયારરે;
 શેવક પદ્મી ઉપર ચઢીને, ઢોળી દે નિરધાર. વડેચી.

ભાટવાડે રાજવાડે ચઢીને, ચોકારીમાં આવેરે;
 નરનારી દર્શન કરે ત્યાં, ધી ધણુ ચઢાવે. વડેચી.

છોડરાંને આંગળી ન મળે, એવું મોઢું ધી ઢોળાયરે;
 ત્યાંથી ઉપડી મંદિર આવે, જ્યેષ્ઠ જ્યેષ્ઠ થાય. વડેચી.

ધી ભરેલું ઢોળી દેખીને, પટેલ આજ્ઞા માગેરે;
 વચ્ચે એક મુકામ કરીને, વાણીઆ પાયે લાગે. વડેચી.

ધીવાર ત્યાં ઉભાં રહી, ખોડી આંખલીએ જાયરે;
 ધીનાં કુદ્યાં ડાબા ભરેલા, પદ્મી ઉપર ઢોળાય વડેચી.

ધી ધણું ઢોળાય છે જોમ, આવ્યો અપડો મેહરે;
 ચોપાં વસ્ત્ર ધોવાઈ જશે, તેમાં નહીં સદેહ. વડેચી.

ખાલીસ મુકામે ચુહાણુ જઈને, મંડપ સામું જોયુરે
 ભાવ થઈ દર્શન કરે તેનું, દુઃખડું સરવે ખોયું. વડેચી.

મંડપ બિરાજ્યાં મહેર કરીને, પુજા આરતી યાચરે;
 શેવક સરવે નાહી પેંછીને, અંખાના ગુણ માય. વડેચી.

આંખમાંને આંખ આપે, પાંગળાંને પાયરે;
 વાંઝિયાને દેવી પારણાં બંધાવે, એવી બ્રહ્માણી માય. વડેચીં
 હાથ જોડી વિનતિ કરીએ, દુષ્ટને એળા લેજોરે;
 સાંકળેશ્વર છે દાસ તમારે, દરશન મુજને દેજો. વડેચીં

ગરબો ૨ જો.

ધન વરદાયની કર સુદરશન હસ ઉપર અસવારી;
 ધન શોભા ગણી, મોટા દૈત્યોને નાંખ્યા તેં મારી. ટક
 કરી કૃપા રૂપાવને શોભાવ્યું, વૈકુંઠ દરશન તે અહીં આવ્યું;
 સૌ સેવક જનને મન બાવ્યું, ધન વરદાયનીં
 રવી ગરે શોભા ખડુ સારી, દરશનને આવે નરનારી;
 લાવે શ્રીફળ હાર દીવ. ભારી ધન વરદાયનીં
 માએ પહેરી નવરંગી સાડી, એકેર કસબની કોરાળી;
 એવી શોભા નજરે મેં બાળી. ધન વરદાયનીં
 મોતીયાંની માળા લગકે છે, દામનીયે હીરા ઝળકે છે;
 માને કપાળે ટીલડી ચળકે છે ધન વરદાયનીં
 હીરા કંકણીઓ હાથ ધગી, પહેરી વેઠ વીંટીઓ લેજમણી;
 દિન હું છું કેમ શકું વરણા, ધન વરદાયનીં
 ચળકે છે ચાંદની રાત ઝાઝી, ગરબે ગુમતાં મારી માણ;
 લગી લગી તાળી લે છે ગાણ, ધન વરદાયનીં
 આસો સુદ નોમે નવરત્રિ, ભરાય મેળો આવે જાત્રી;
 આને અમલદાર કરવા ખાત્રી, ધન વરદાયનીં

નોખે સૌનાં દિલ હરખાયે, મધ્યરાત્રે પલ્લી બરાયે;
 બાવીસ મુકામ ધી ઢોળાય. ધન વન્દાયનીં.
 જેને રૂઢીયામાં રાખ્યો ટેક, ઝોળખી બંદાણી તું એક;
 તેને ન્યાલ કરી નાંખ્યો છેક. ધન વન્દાયનીં.
 ઐદિવ્ય સુતિ સેવક તારો, ચરણથી નવ રાખો ન્યાય;
 સાંકળેશ્વરને મા ઉર ધારે. ધન વન્દાયનીં.

ગરબો ૩ જો.

માયકવાડી છે રૂપાલ ગામરે, શિયાજીરાવ કેરે;
 રડું વન્દાયનીનું ધામ, શિખર બંધ દેરે.
 ડખી બાળુએ દરવાજે, ઉપર છે ધાણુરે;
 જમણા છે સિદ્ધેશ્વર ત્યાંય, અવિચલ બાણુરે.
 ત્રણે બાળુએ ધર્મશાળાને, સન્મુખ બાગીરે;
 સાગી ઉભી છે પલ્લીમાત, સેવક સુખકારીરે;
 થયાં હંસ ઉપર અસ્વારે, ચક્ર હાથ ધારીરે.
 કયો દુર્મદનો સંહાર, દેવોને ઉગારીરે;
 સહાય થયાં પાંડવોને માતરે, પ્રગટ થવા ધામરે.
 ત્યારે સ્થપન કરીયાં ત્યાંય, વરદાયની નામરે;
 ટેક ધારી બેઠો સિદ્ધાજીરે, આવી ઉમંગેરે,
 ધારાનગર જીતવા ઠાળ, દેવી ગયાં સંજેરે;

ધી ઢોળાય અપરંપારે, વર્ણન શું કરીએ,
 એક ટેક ધારી મનમંજી, ધ્યાન રહે ધરીએ;
 ભાવ થકી ચાલો દરશનરે, માજીને પારે,
 તે દુઃખમંજન છે, માત ભવસાગર તારે;
 કોઈ નિર્ધન લખેશરી કરોયારે, દુઃખ સહુ કાપી,
 અહોનિશ કરી જોને સેવ, યુદ્ધિ રૂડી આપી;
 સરવે સેવકોની કરો સહાયરે, દયાદિલ ધારી;
 તારા ગુણ સાંકળેશ્વર ગાય, માજી લ્યો ઉગારી,

ગરબો ૪ થો.

રંગમાં રંગમાં રંગમાં, માત વડેચી ખેતે રંગમાં.	ટેક.
આસોમાં નવરાત્રી ખેતે, ચૈકાર ચૈકાર અંગમાં.	માત૦
નવ દુગાઓ દોળે મળી ત્યાં, ગાય છે અતિ ઉમંગમાં.	માત૦
રમઝુમ કરતાં કુદડી ફરતાં, હીંડે તાળીના છંદમાં.	માત૦
શેળે શણગાર દેવી અંગે સોહાવે, હીરાજડ્યા છે માતાનંગમાં.	માતા૦
ચંદન કેશર કસ્તુરી કેવડો, અખીલ હોંડે આનંદમાં.	માતા૦
ભાવ ધરી જે આવી નમે છે, કામ થાય તેના મનનાં.	માતા૦
સાંકળેશ્વર ગુણ ગાય તમારા, રાખો અતિ આનંદમાં.	માત૦

ગરબો પ મો.

રૂડે ગરબે રમે છે વરદ.યનીજે, ટોળે મળી ત્યાં ચોસઠ જોમણીજે. રૂડે ટેક.
 આવ્યાં પાવા તે ગદથી કાળીકાજે, ચુંવાળમાંથી બહુચર બાળીકાજે રૂડે.
 આવ્યાં આરાતેસુરથી અંખિકાજે, પાયે ગાજે છે ધુધરીના ધમકારજે રૂડે.
 આવી તુળજને ચંડેશ્વરીજે, મઠમાં એકઠી મળી પરમેશ્વરીજે. રૂડે.
 ગાય ગરબોને ડગ ધીમાં બરેજે, તાળી ભેવાને કર નીચા ધરેજે. રૂડે.
 શક્તિ સરવે મળીને ફરે ફુંદડીજે, દેવ આવ્યા જોવાને મન ધરીજે રૂડે.
 ગરબો માયને ભાવથી નીત્યે બજેજે, તેનાં દુઃખદાગીદ્ર સરવે તજેજે. રૂડે
 સાંકળેશ્વર ગુણ તારા ગાયછેજે, માત વડેચી જોને સહાયછેજે. રૂડે.

આરતિ.

જય વરદા માતા, જય વરદા માતા;	
બ્રહ્મ સનાતન દેવી, શુભ ફળનાં ક્રાતા.	જય૦
રૂપ શિલ અતિ સુંદર નિજ સેવક ત્રાતા;	નિજ૦
હસ વાહનિ છાજે, હરિહર ગુણ ગાતા	જય૦
જગત જીવન જગદંબ, દેવે ચરજ કરી;	દેવે૦
અસુર દળ સંહારી, અદ્ભુત રૂપ ધરી.	જય૦

ચંડી રૂપ ધરીને, મહિપાસુર માર્યો,	મહિ૦
હિમાચલ નિવાસી, શુભ નિશુભ તાડ્યો;	જય૦
પાંડવ સહાય કરી તેં, સિદ્ધરાજ તાર્યો;	સિદ્ધ૦
બ્રહ્માણીના વેશે, મધુકૈટભ માર્યો,	જય૦
કર મધે કમંડલ, ચક્ર ત્રિશુળ ધરતાં;	ચક્ર૦
સુખ કર્તા દુખ હર્તા, યુગને સંહરતાં,	જય૦
આઘ શક્તિ છે એક, ચંડિ આમુંડામા;	ચંડી૦
અનેક રૂપ ધર્યાં તે, તું બહુચર અખ,	જય૦
મંમાયાની આરતિ, જે કેષ આશે;	જે ભાવેજ
દાસ દેવેની વિનતિ, સુખ સંપત થાશે,	જય૦

(રાગ કલ્યાણ.)

પ્રણામ પ્રણામ પ્રણામ, માતૃ આપને પ્રણામ;	
રજા લઇને આપની, અમે જઇએ સુકામ.	ટક
પરિવૃષ્ટ થઇ અમ ઉપર તું, મલિનતાને કાપ;	
આ સેવક મંડળ સધળાને, પ્રસાદ તારો આપ,	પ્રણામ.
અહોનિશ તન મનથી જોણે, સેવા તારી કીધ;	
માજ સહાય થવ તે ઉપર, ખુદિ રહી દીધ,	પ્રણામ.

અમ્મ યાત્રી તરૂં વયનો હું છું તારો બાળ,
 કરી કૃપા તું સાચી દેરી, સૌની લે સંભાળ. પ્રણામ૦
 જીવ ચુકની માશી કરજો, બાળ ગણી નિરધાર;
 સેવકના સંકટ સમયે માથું કરજો વહાર. પ્રણામ૦
 રૂપલ આમનો વાસિ હું છું સાંકળેશ્વર છે નામ,
 દિગ્ગ મંડળ દિવેદી કુળમાં, ચોકારીમાં હામ. પ્રણામ૦

સમાપ્ત.

જાહેર ખખર.

પ્રિય મિત્રો આ (દેવી કીર્તનાવળી) પુસ્તક બાળ ચ

સર્વે દેવી ભક્તોને એક સરખું ઉપયોગી છે એટલે દુરસદને
માન તાનની ગમ્મત એટલુંજ નહીં પણ એ જ્ઞાને અન્ય તરફ ન-
તરફ વિગરેતુ વિસ્મરણ થાય અને આ દુર્ઘટ બવાબધીની અસંખ્ય
દુઝાઓનો ભુલાવો થઈ પરમાનંદ મળે છે વળી ભક્તિ માર્ગ પર દોરનાર
એક સાધન છે એમ માની તેના ગુણ દોષ ન જોતાં હંસ ક્ષીર ન્યાય
પ્રમાણે સાર વસ્તુ જો ગૃહણ કરવાની અપેક્ષા થાય તો નીચેના સિસ-
તામે માત્ર રૂ. ૦—૧—૬ એક આનો છપાઈની ટીકીટ મોકલી મં-
ગાવી લેશે ખરું જોતાં “સુધું બાકુ અને સિદ્ધપુરની યાત્રા”
જેવું છે. એજ વિસ્તારના.

સુ. રૂપાલ

તા. ૬ મે. ૧૯૩૨ વડોદરા

સાંકળેશ્વર હરિશંકર દવે
વ્યવસ્થાપક.

શ્રી વરદાયની પ્રાર્થના સમાજ ચૈત્રી શાખા

